

ՅԱՅԱՍԱՆԻ ԳՐՈՂՆԵՐԻ ՄԻՈՒԹՅԱՆ ՇԻՐԱԿԻ ՄԱՐԶԱՅԻՆ ՄԱՍՆԱՅՈՒՂԻ ՊԱՐԵՐԱԹԵՐԹ

ՅԱՅԱՍԱՆԻ ՓՈԴ

9-10 (107-108) սեպտեմբեր-հոկտեմբեր, 2015

Յրեղեն խոսքի կարոտը, Բարի, Ոգու մեծացող պակասը, որը տեսավ գրականության մեջ մարգարեն՝ Ավետիք Խսահայյանը, զարմանալի ճշգրտությամբ մատնացուց է անուն մեր այսօրվա իրականությունը:

Մենք ո՞ւր ենք գնում. այս հարցին թերևս ինքներս եւ ի զրոյու չենք պատասխանելու, մինչդեռ հարյուր տարի առաջ Վարդեսը մեզ նախազգուշացրեց այս մասին:

Նա գիտեր, վստահ էր, որ այլասերվելու է ժամանակը, գիտեր, որ մարդկությունն անցնելու է ածելու սայրի վրայով: Նա նաև գիտեր, որ այդպես կարելի է անվճառ քայլել, եթե հոգու մեջ երգ կա, ու շուրբերի՝ դննոցն այդ երգի...

ԱՆԴՐԱՍԻԿ ԿԱՐԱՊԵՏՅԱՆ

Մեր զար-վառ ու միշուն երազների բանաստեղծը, մեր պապակ ծարավը, սիրուց երված բրուկը, մեր դարձու և մուրազու սրտի միտիքարը, Ալայազի պես դուման կապածը, մեր սրտով սիրած Վարպետը, որ պահում է մեզ Բանաստեղծության յոր ճոյու վերևում... Ես մեծ սիրահարն ու սիրուց երեք չքեզարած երգեր ու վերեր հյուսեց, հովզերի տարերային թափով մրրկեց իր երկրային սերերն ու երկնային հափշտակությունները, հասավ մի սահմանի, որից անդին անսահմանն էր...

ՈՌՉԱ ՐՈՎՐԱՍՆԻՒՅԱՆ

Ե՞ր էր այդ... Ոչ հեռու անցյալում: Չհասկացվելու չափ անհասկանալիորեն սկսեցի մտածել կյանքի անցողիկության եւ մահվան անխուսափելիության մասին: Ինձ ստիպեց սապիկան-խսահայյանական մի տող-արտահայտությունը՝ «Ծնվում ենք ականա, ապրում ենք զարմացած, մեռնում ենք կարոտով»:

Խսահայյան իմ մեջ սկսեց ապրել նաեւ իր՝ «Սաադի վերջին գարուն»-ով: Ես Սաադիին ճանաչեցի Վարպետով, իսկ կյանք կոչվածի իմաստուն անհմաստությունը առաջին անգամ հոգիս տրտմեցրեց նրա գրչի խորին թրթուները կարդալու հետո...

«Աշխարհը գլխիվայ հոտում է, քայրավում է ու ծևալութվում...»: «Մերուն ենք կարոտով»: Բայց «Ինչո՞ւ վարդը հոտոտելիս խորիել նրա վաղանցուկ շնորին մասին: Պահի ո հիշատակ բույրի, եւ դյուրին կլինի մոռանալը, որ վարդը թառամած է վալրուց»...

ԿԱՐԻՆԵ ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆ

Ինձ էլ քո կրակից բաժին հասավ, Վարպետ, սիրու տար բոցով այրվեցի ես էլ,

Ա՞խ, սիրու մորմոր, նոր ցավ մտավ, Վարպետ, հատվեցի ու հալվեցի լոյս ու ստվերի մեջ:

Անոր թեզ, -ասացին, -զո՞ւ սա եղիր մի թիշ, կուգես ս ծաղիկներ նվիրենք թեզ,

Յոթ երկինքի աստղերով պարես, ապրես այլ կերպ... Ապրեմ. ինչպես չէ,

Նորից սիրելու ժամն է, Վարպետ:

ԱՐԱՅԻ

Կե՞ր կաց, Վարպետ, նայի՞ր, ինչպես օրրանդ իին նորից ծաղկեց:
Երգ ու ծիծան առած շուրբին, Գյումրիի ավեր՝
կրկին հառնեց:
Սեն ճակատու մեր թողարկան մեջ: Յայուղ երգին մեջ մեջ:

ՀԱՅՈՒ

ՄԵՐ ԽԱՍԻԿԱԿՅԱՆ

100 տարուց ավելի է, ինչ համճարեղ բանաստեղծ Ավետիք Խսահայյանի հայրենասիրական, խոհափիլխոփայական, սիրային երգերը, բնությանը, մորը նվիրված չափանու և արձակ ստեղծագործությունները ուղեկցում են հայ ժողովրդին: Վարպետի հոգեզնայլ քնարերգությունները պատմվածքները, մյուս ստեղծագործությունները ոգեշնչում են ընթերցողներին, սովորեցնում ազգիվ ու գեղեցիկ ապրել, տքնել ու արարել, սիրել հայրենիքն ու հայերին, պայքարել չարի ու չարիքի, բռնության և ատելության դեմ, մարտնչել վասն հայրենիքի:

Ժողովուրդը սիրեց, հավատաց և վստահեց իր մեծ բանաստեղծին, քանի Վարպետի ստեղծագործությունները բխում են իր հոգուց, արտացոլում իր իղձերն ու երազանքները, խռովենքները ու տագնապները:

ՍԱՄՎԵԼ ՄԱՐԳԱՐՅԱՆ

Ե՞ր, իմ բարձր ու ծյունո՞ւ Արարատ, և դու, Արագա՛ծ, կայծակենեն թթերի ալման ստ վահան, ծեր գովեն այսպես երգու բանաստեղծի ոգին, ծեր զազարեներին բյուրեղներ դարձած, ծեր վար երազներից իրու ծվեն պկված, ճախրում, ճախրում է ժայռեղուս և այլի առաջ իշխարհանաւում: Վշարելու լուն ու սովորելու մեր հոյաքաս մայրենիք լիսուն...

Ու նրանից ավելի առաջ և թեզնից ավելի հետո պիտի Բարերի Ուկին ծփար էլի մի Զորեղի գրով:

Ճարա՛վ եմ. ծովափի սուր քարերի վրայ ոտարորիկ ման եմ եկել մի պուտ լազուր որոնելով – ի զո՞ւր...
Ու այսպես ավելի առաջ և ավելի հետո...

Յիմա ծեր՝ հավերժական ճամփորդներիդ քարավանը կանգ է առել երկնիք մոտ ...

Յիմա գիտե՞ս՝ ելի ապրում ենք՝ երեմն մեր սրտերը երկնիք դեմ ամիսնա բաց, խռովելով ու խռովեած, երեմն՝ գոց, սիրում ենք ելի, պղտորվում ու զուլավում ենք այս մեր դարձի տարերին ու տարութարաշ բուրգերի ցանք: Են չափական երախարակար և իմ հայերժ սիրելի Շիրամին, որովհետու ևս իմ կապիւմական և Ալիքի ներշնչությունը կատար է հայ կիւսակոր ժողովությունը մեջ, պարիսպների ու աշունակար պարագաների մեջ, կամաց կամաց պարագաների մեջ: Վշարելու լուն ճաշակել հայ գրականությունը, որից սրբական պարագաների մեջ ապրել հավատարիմ առաջ բայց պայտի և աշխարհի պամապար: Քանի եմ Նետապոյի ժողովությունը կողմերին՝ սպասելով ու տենալով միշտ Լիլիթին, և մեռնում եմ հառաջելով ու երազելով միմիայն Լիլիթին...

Ահա այսպես՝ թեզ հետ խոսեցի... ու ավելի շատ ինձ հետ... Վարպետ:

ՍՈՆՍ ԱՆՏՈՆՅԱՆ

Եր քայլում եմ քաղաքի Վարպետաց փողոցով, հայացին մեջ խորհրդավոր մի խոհ է ծնվում՝ ոչ մի գրոյ այնքան Գյումրիին չէ, որքան Խսահայյանն ու Շիրազը: Նրանք Շիրազ աշխարհի պարզաներն են: Յայացրին մեջ վեր է հանում մեծ Վարպետի Արու-Լալա Մահարու քարավանը, որ անարդարությունից հոգմած, խռոված պատճեն է ապրել հավատարիմ ծվաներ կողմերին՝ սպասելով ու տենալով միշտ Լիլիթին, և մեռնում եմ հառաջելով ու երազելով միմիայն Լիլիթին:

Իսկ այսպես ավելի հետ խոսեցի... ու ավելի շատ ինձ հետ... Վարպետ:

...Ես և Հայաստանը եմ միշտ՝ հանապաս կիւների և հոգուն, ուր որ եղան եմ, Հայաստանը պարիսպի և հոգուն ու հոգունը: Հայել եմ Մայրական, բայց պարիսպի և հոգունը ժողովության երգերը, բայց հոգունը եմ Մայրական Պարիսպների առաջ բայց բայց պարիսպի և հոգունը: Հայել եմ Նետապոյի ժողովությունը կողմերին՝ սպասելով ու տենալով միշտ Լիլիթին, և մեռնում եմ հառաջելով ու երազելով միմիայն Լիլիթին...

Վարպետի Խասիկան

Կարմիր Խուսի Վուլեր

Կ. Խ. Ռոմերոն ծնվել է 1990թ. Ալիկանտեում: Ավարտել է Ալիկանտեի Ռումանիտար համալսարանը և կիրառական խոսե Տոմասի անվան կոնսերվատորիայի ֆլեյտայի բաժինը: «Սալվատոր» մշակութային ամսագրի տնօրինում է: «Միջերեք վերը» բանաստեղծական ժողովածուի համար 2014թ. արժանացել է «Պարզ Գարսիա Բաենա» երիտասարդական մրցանակին:

Արդեն դա գգուշացրիր

Արդեն դա գգուշացրիր.
Ես քննում եմ չոր ծաղիկներից անկողնում,
ոչինչ չի կարող
աճել այս հողում...
խոնավության պատճառով:
Արմատները
հավատում են, աճում են արդեն փտած-
Սա դատավիր է, որ գտնվում է ակունքում:
Եթե սերմերը ծեն, վախեցի՞ր, որովհետեւ
ոչ ոք
չի կարողանա փրկել այս դաշտը:
Ես քննում եմ
մի անկողնում չոր ծաղիկներից,
որ ճարճատում են,
երբ շնչում եմ...
Եթե մնալու ես,
ձայն չենք հանի,
եթե մնալու ես,
այս անկողինը կլինի լուրջուն
եւ այգի ամայի:
Արդեն գգուշացրիր՝
կրթեն մարգարեական ծիծեռնակները
մինչեւ քո սենյակ,
կանչելով ինձ՝ կիլուգեցնեն եւ կիմանաս՝
պատիժ է, պատիժ է՝
արտաքրելու համար իմ անունը
կրծքավանդակում:
Խիզախները թշվառներն են:
Անհամեստությունը համակվում է
վարակված պլազմայով:
Անխոհեմությունը գոհանում է
վարակը բնակեցնելով:
Այնպես որ սցենարը հետեւյալն է.
զինված ինչպես զինվում են հիմարները՝
նա արդեն գիտի
Մի դեր,
ինչ-որ բան քայլավելով
մի քամու զրահով,
բերանը, այն՝ բերանը

ծածկված ժապավենով,
որպեսզի... փողոցը,
ծածկված ծակոտեն ժապավենով շնչի:
Նա ասում է վստահ:
-Ստանձնում եմ լուրջունը:
Վրա կիասնեն իիվանդությունն ու պատիժը:

Դու դա գգուշացրիր:
Այնպես որ բանավեճը հետեւյալն է.
Ես չափազանց երիտասարդ են՝
թափահարելու համար օդում
հրաժշշի սպիտակ թաշկինակը,
ինչպես երեխաների սպիտակ ձեռքերը,
Ես չափազանց երիտասարդ են
քաջ չինելու համար,
չափազանց երիտասարդ՝ իիմար չլինելու,
չափազանց երիտասարդ
դժբախտ չլինելու:
Ես չափազանց երիտասարդ են՝
չկերակրելու համար գազանին,
չկերակրելու համար այս սպիտակ
ձեռքերով խելագարությունը...
Վրա կիասնի իիվանդությունն ու պատիժը.
Ես կմնամ սպասելով...

Թռչումն ընկնում է

Թռչումն ընկնում է, երկինքը՝ փշրվում:
Այսպիսվ, պարո՞ն,
Գոյություն չունի բառը,
Առավել ևս՝ ժամանակը,
Գոյություն չունի ո՞չ կատարյալը,
ո՞չ անկատարը,
Ո չ էլ գուցե կատարելագործը:
Միայն կարող եմ հավաստիացնել, պարո՞ն,
որ գոյություն չունի ավելի կատարյալ բառ,
քան սխալը:
Այսպիսվ, թռչումն ընկնում է,
եւ երկինքն ավելին չէ, քան բառը,
եւ չի դիմանում բառը, չի դիմանում երկին-

քը:
Այսպիսվ, թռչումը երկինքն է,
եւ կատարյալ է ամկումը,
կամ երկինքը սխալ է,
կամ էլ բառն է փշրված:

Մարտ

Եվ մարտյան թռչումը
ճանկում է լամպերը,
Փողոցը լի է ծմբանը,
Կասկածում է մեզ այս էջում,
Գիտի, որ այստեղ ենք՝ ատելով իրեն:
Մարտին գետնին ընկած
մի թռչուն տեսա:
Արդեն ոչինչ չէր ճանկում:
Փողոցը շարունակում էր լինել հումվարյան,
եւ մի մեռած թռչուն կար
չոր տերեւների վրա...
Վառված ծխախտուի
մնացորդների արանքում:
Իմ ծխախտի մնացորդները չեն:
Ինձ հարցրի-թեզ հարցրի
ինչպես են մեռնում թռչումները.
Ես մտածում էի, որ թռչումները
փնտրում են մութը,
մեռնելու համար փնտրում են
առանձնությունը:
Մտածում էի, որ երբեք թռչունը
չի դաստարկվի ոչնչի մեջ,
առանց ճանկուլու այլեւս:
Ես մտածում էի եւ ցանկացա
վերցնել թռչնին:
Դու նայում էիր եւ ցանկանում,
որ ավարտվի Մարտը...
Միգուցե նաեւ կորուստները:

Իսպաներենից թարգմանեց
Սիրանուշ Կարապետյանը

ԱԶՐՈՂԻՏԵ

Փրփուր եմ ես.
Ծնվում եմ ջրերի վրա:
Կատարյալ չեմ,
ինչպես լիալուսին:
Փրփուր եմ կիսալուսին նման,
Ամեն անգամ,
Նորի գիշում եմ ծաղկի նման,
Կատարյալ դառնալու համար:

Մարյու է կարկատել վերմակները.
Ամեն անգամ,
Երբ փակվում եմ ծաղկում այսուհետու ամուսինը:

Մարյու է կարկատել վերմակները.
Ամեն անգամ ամուսինը:
Երբ փակվում եմ ծաղկում այսուհետու ամուսինը:

Գոգմող սերմով է լցված,
Չեռքիդ վերջին հատիկն եմ, մայր,
Աշուն սրտիդ ծիլը կանաչ:

ՔԱՐՆ ՈՒ ԺԱՄԱՍԿՅ

Անհմաստ ծերացար.
Դարերի փշրանքով էիր սնվում:
Քարաբուքը գողացան
Աչքերիդ լուսուր,
Արեւը ուղեղիդ խոնավությունը:
Անվերջ լուսում ես:
Մարմինդ քայլավուր է ներսից:
Շերտ-շերտ քայլավուր սիրտդ
Փշրանքն է ժամանակի:

Արեւը աչքը փակեց սարի գագարին,
Մատներով քաշեց սավանը գիշերվա:
Գնդակով փորձում եմ ցրել խավարը,
Խարսչին մոտ նստած՝
Կոտրում եմ մեջքը խավարի,
Մինչ առավոտ դարձնելով այս
մի բուռ մոխիր:

Հեղեղները լցրին
Սրտիս դատարկությունը-
Կամաց-կամաց զուլավուր եմ:

Ամեն անցած օրը
Ժամգոտվուր է մեխի նման
Ու թափանցում է մարմինս
Անցյալի հարվածով:

Սուր գիշերը ագռավի նման
թառել է ուսիս:
Սև թևերով աչքերս է փակել:
Փախչում են, սակայն չեմ կարող
ապատել մերկ մարմինս
նրա ճանկերից:

Գոգմող սերմով է լցված,
Չեռքիդ վերջին հատիկն եմ, մայր,
Աշուն սրտիդ ծիլը կանաչ:
Սպասարկում չունենալու ամուսինը:

Ամեն մի տողս մի ճյուղ է,
Անվերջ թռչուում եմ վերջից վար:
Չեմ կարող հյուսել
Բույնը բարերիս:

Աշխարհը փոքրացած
Կլոր բլուր է,
Դեմքը՝ արեւահարված,
Մեջքը՝ սառույցի ստվերում:

Էրգիս կարուտից քայլավուր է սիրտս
աշնան բնի նման:
Ամեն գարնան
ծիծեռնակները բերում են
կարուտիս փշրանքները:

Զնեռվա քամին հյուր էր եկել
մեր ծիմելույզին:
Երգեր էր երգում, երգեր էր գրում
մի ամրող գիշեր,
ծիմելույզից
մինչև վառարան սև թթի վրա
սպիտակ թանաքով:

Ցերեկվա լուսուր
Թաքնվուր է ջրի հատակին,
Գիշերները
Լճակի դեմքն են ծակում
Աստղերի նման,
Կորցրած ցերեկս են փնտրում
Ձրերի վրա:

Հայրս մեր այգում ծառեր էր տնկել:
Սահից հետո
մի քանիսը չորացան,
Մնկվեցին ասեղի նման:
Այգի մտնելիս
նայում էի ծառերին:
Նրանք խրվում էին սիրտս
ու ցավեցնում...

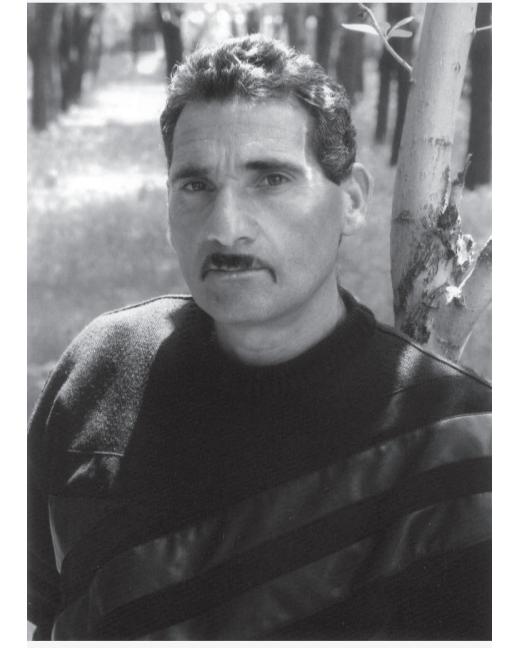
Թե մեղուներն իմանային
շորունքներից
քաղցրությունը,
կղադարեին ծառիկ
փնտրելուց:

ԳԵՏԱԿ

Գոռում է, գոչում գիշեր ու ցերեկ,
Անքուն հնձվուր է՝ ուժեղ, առական,
Քարեր է հնձում իր ճամապարհին,
Հնձում է դարեր, գնում նույն ճամփան:

Սառույց է հնձում դեռ վար գարնանից,
Աչքերը քարերին սրելով՝
Հնձում է, գնում...

Ղեմքիս պատուհանները
աշխարհին են նայում:
Զգում են մարդկային
նժարը:
Օտարության մեջ
քեֆ ամողները,
որոնց երեխանները
մեծանում են
աղբարկողներում,
դեռ հայր են կոչվում:
Չղմանալով այս ամենին՝
նժարի հանգույն իշեցրի
վարագույններս:

ԱՐՄԱԿ
ԱՂՋԻՑԱՆ

ԻՍԱՐԱԿՅԱՆԱԿԱՆ ՕՐԵՐ

Յոկտեմբերի վերջին շաբաթը տոնական էր Շիրակ աշխարհի համար խահակյանական շնչով տոգորված: Լրանում էր նաև մեծ Վարպետի հուշատուն-թանգարանի հիմնադրման 40-ամյակը:

Յոկտեմբերի 26-ին քնարերգու բանաստեղի հայրական տունը հյուրաշատ էր: ՀԳՄ նախագահ Էդվարդ Միլիտոնյանին եւ գրականագետ, բանասիրական գիտությունների դոկտոր, պրոֆեսոր Ավիկ Խահակյանին, երևանի Խահակյանի տուն-թանգարանի աշխատավորակցիներին այստեղ ընդունեցին գյունդեցիներին բնորոշ ջերմությամբ:

Խահակյանական օրերի համդիսավոր մեջնարկն սկսվեց է. Միլիտոնյանի սրտառուց խոսրով՝ և Խահակյանի բանաստեղծական արվեստը բնորոշեց որպես հայրենիք թերող ամենազորավոր կամուրջ, որի անհրաժեշտությունը, առավելագույն է այսօր:

Շիրակի մարզպետ Ֆելիքս Փիրումյանի խոսքը տրամարանական շարունակությունն էր այս մտքի, նա ընդգծեց, որ Արագածի գենեցկությունը ու վեհությունը ինքն զգացել է Խահակյանի ներքողած Ալայազի մանհիներով: Ավիկ Խահակյանը նշեց իր պապի Ավետիք Խահակյանի երկիրի վեհարարակման անհրաժեշտության մասին, որին անմիջապես արձագանքեց:

Գյումրու քաղաքապետ Սամվել Բալասանյանը խոստանալով հոգալ Խահակյանի մեկ գրի՝ «Ուստա Կարո»-ի ակադեմիական հրատարակության ծախսերը:

ՀԳՄ Շիրակի մարզպահին բաժաննունքի նախագահ Անդրանիկ Կարապետյանն իր խոսքում նշեց, որ Վարպետն այն եզակի ժողովորդական գործիչներից է, ում խոսքին ժողովորդն սպասել է անվերապահորեն, հավատացել է և նրանով է ծշտել իր ուղին: Այնուհետ ելուր ունեցան Շիրակի մարզպետի խորհրդական, մշակույթի վաստակավոր գործիչ Յասմին Կիրակոսյանը և բանաստեղծ, «Շիրակ» թերթի խմբագիր Սամվել Սարգսյանը:

Գյումրու Վ. Անճնյանի անվան պետական դրամատիկական բատորոնի հերասան Տիգրան Գարոյանը Խահակյանի բանաստեղծությամբ ողջունեց ներկաներին:

Գյումրու Խահակյանի հուշատուն-թանգարանի տնօրեն Սուսաննա Մնացականյանը բացման խոսքում նշեց թանգարանի նշանավոր այցելուների մասին Անճնյան Յայոց Կարողիկոս Վազգեն Առաջին, աշխարհահրազ գորոյ Վիլյամ Սարոյան, մարշալ Յավիաննես Բաղրամյան եւ այլք, ովքեր իրենց տպավորություններն են բողել թանգարանի պատվավոր այցելուների հուշամատյանում: Նա առանձնահատուկ շեշտեց նաև Գյումրու քաղաքապետարա-

նի աջակցությունը թանգարանային նմուշները հավուր պատշաճի պահպանելու և ներկայացնելու համար:

Յոկտեմբերի 30-ին Գյումրիում համաժողովրդական տոն էր. Խահակյանի հայրենի օջախ բաց թանգարանում հերեն խոսքի, վեհ խոսքի կարույալները հավաքվել էին նշելու գրական նախապետի ծննդյան օրը, որը վերածվեց գրի ու հացի փառերգության: Ծրագիրը ֆինանսավորվել էր ՀՀ մշակույթի նախարարության կողմից /Ժրագիրի ղեկավար՝ երնիոգերան Կարինե Սահակյան, հանակարգող՝ բանաստեղծուի Ռոզա Յովհաննիսյան/: Թեև անձնուսու եղանակին ազգագրական տարրեր վայրերից, մասնավորապես Խահակյանի կենսագրությանն առչվող Շիրակի մարզի Խահակյան, Մանքաշ, Այգարաց գյուղերի դպրոցներից եկել էին նրա պատեղայի երկրագուները՝ իրենց սերը, նվիրումն ու խոնարհումը բերելու Խահակյանին ու նրա սրտակենտրոն-տիեզերակենտրոն երգին: Յանդիսությանը մեծ շուրջ հաղորդեցին Գյումրու Արվեստների ակադեմիայի ու ԳՊՄԻ-ի ուսանողների մարմնավորած Շուշան յարի, շարմաղ Զարոյի, հերեն Լիլիթի, Օհան ամու և Ուստա Կարոյի անզուգական կերպարները: Ուսանողները հացի մատադրանական մասնեցին մասնակիցներին:

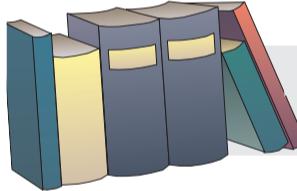
...Մեծ բանաստեղծի երգով արբեցան ու արբեցին, ինքնամարդկեցին ու ինքնավեհացն: Խահակյանական բափառ ոգին նրա վերքեր խորհրդանշող երգերում հաշունեց հայրենական օջախի տաք ու հյուրընկալ շնչից: Թոնրի շուրթից նոր պոլկած խշխան լավաշի բույրը օծվեց նրա երգով ու մեղեղով, նրա բանաստեղծական խոսքը որպես հոգակոր հաց, գորացրեց ներկաներին...

Մեծ Վարպետին նվիրված Գյումրու բոլոր հուշարձան-կոթողների առջև ծաղկեցր խոնարհվեցին:

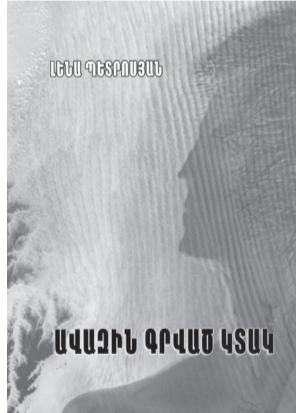
Անցյալի հաղորդությամբ իմաստավորվեց ներկան երգելով, միմյանց հետ հաց կիսելով ու բարեկամանալով վարպետի այնքան ն հարազարան ու ժերմ հարկի տակ, որը մշտապես եղել է հայ ոգու խառնարան ու մտավորականների հավաքատեղի:

Անծն տարի հոկտեմբերի 30-ին թանգարանը հյուրընկալում է Խահակյանի երգի երկրպագուներին, այն ուխտավորներին, ովքեր սիրու ու սրտի ճամփա են անցնում ու գալիս ասելու շնորհավոր ծնունդու, Վարպետ, և թող հացի բույրը անպակաս լինի քո հայրենական օջախից, ծննդյան օրու վերածվի երգի ու հացի, հյուրընկալության ու միասնության համաժողովրդական տոնի...

ԿԱՐԻՆԵ ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆ

Նոր գործեր

«Արմավ» հրատարակչությունը լույս է ընծայել Լենա Պետրոսյանի թվով հինգերորդ՝ «Ավարի» գրված կտակ» ժողովածու:

Գիրքը նվիրված է ցեղասպանության 100-ամյակին. յուրաքանչյուր բանաստեղծություն գրված է անմեղ գոհերի արյան հիշողության պատգամով.

...Մայր դիմացկուն, Հալ-մաշ Եղած, սուրբ Ճեռքերու, Ավարիներ հարթի, ուղղիր, Վրան գրիր՝ Այր, Բեմ, Գիմ, Դա...

ՀԳՄ հրատարակչությունը լույս է ըն- ճայել Սամվել Սարգսյանի բանաստեղծությունների մատուցումներուն:

Ի դեպ, ս/թ օգոստոսի 17-ին ՀԳՄ մեծ դահլիճում կայացավ Յայաստանի գրողների միության և ՀՀ պաշտպանության նախարարության ռազմահայրենապիրական թեմայով համատեղ մրցանակարարական համաժողով արարողություն, և շիրակցի բանաստեղծ Սամվել Սարգսյանը արժանացավ խախուսական մրցանակի:

Սի քիչ գարուն, մի բուռ արև, Ուրախ երկինք մի պայծառ, Ուրիշ էլ ինչ, ինչ է ինձ պետք- Կյամքը ապրելու համար:

Տպագրվել է Աշոտ Մելիքյանի «Խնձորենիս» բանաստեղծությունների մատանիք մարմնավորած Շուշան յարի, շարմաղ Զարոյի, հերեն Լիլիթի, Օհան ամու և Ուստա Կարոյի անզուգական կերպարները: Ուսանողները հացի մատադրանական մասնեցին մասնակիցներին:

Սիրտս, որ երեկ ծով էր ալեկոր, Այսօր խաղաղվել՝ ծփում է հանդար:

«Արմավ» հրատարակչությունը լույս է ընծայել Լեյլի Բարսեղյանի «Հույզեր» խորագրված բանաստեղծությունների գիրը:

Քեղինակի գիրը սրտառուց է՝ երբեմն անհույս, երբեմն խոռված և վերջիվերջ իմաստնացած:

Թեև երգս լսելի է անենքին, Սրտիս ցավը բաց չեմ անում ոչ մեկին, Տարիներն են անցնում-գնում, Վերըս ցավով նույն է մնում: